

Florina Bereschi

DOCTORUL

roman

Copyright © Editura Theosis. www.theosis.ro

EDITURA THEOSIS

Comenzi online: www.theosis.ro

Comenzi prin e-mail: office@theosis.ro

Comenzi telefonice: 0770 111 916

Copyright © Editura Theosis, 2025. Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BERESCHI, FLORINA

Doctorul : roman / Florina Bereschi. - Oradea :
Theosis, 2025

ISBN 978-630-95096-2-8

821.135.1

Redactor: Virgil Baidoc

Tehnoredactor: Paula Cionca

TIPĂRIT ÎN ROMÂNIA

Florina Bereschi

DOCTORUI

roman



THEOSIS

2025

Copyright © Editura Theosis. www.theosis.ro

*„Te-am părăsit, Doamne; să nu mă părăsești.
Am ieșit de la Tine; ieși în căutarea mea.
Du-mă la pășunea Ta cea duhovnicească.
Numără-mă între oile turmei Tale prealese.”*

Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul

Copyright © Editura Theosis www.theosis.ro

Copyright © Editura Theosis. www.theosis.ro



Ploaia cădea greu peste noapte. Tropăia dincolo de ferestre cu stropi mari, asurzitori precum gloanțele unei mitraliere supra-încălzite. Spitalul răsuna cu o muțenie adâncă, ruptă uneori de rugăciuni șoptite, un geamăt amuțit și un licar de lumânare frântă. Era anul 1930 timpuriu, nesigur, cu urme încă regretate din trecut. Domnea ceva lănced, ca o boală care se pregătea să erupă, deși o parte din țara germană era cuprinsă de vitejie și arunca semeț lozinci care să tulbure vechiul continent. Iar, cealaltă jumătate își ducea viața de zi cu zi într-o nepăsare adâncă, mai mult aiuriți decât vii.

Marc stătea acoperit în halatul alb, purtat de două zile și asculta stropii cum se prelingeau pe geamul rece. Din când în când un vuiet puternic izbea lemnul scorjot, umezit, și-i fura doctorului o încredințare. Fotoliul pe care stătea era doar o amăgire pentru corpul care gemea să adoarmă. Asculta. Nu era un sunet plăcut. Prevestea și nu de bine.

Își trase brațul de pe ochi și se ridică. Își aranjă după gât stetoscopul și ieși din cameră. Pe hol se întâlni cu asistenta, ușor speriată.

– Ah, domnule doctor! Acum veneam după dumneavoastră.

- I-ai luat sânge?
- Da.
- Hai.

Nu pășea cu grabă. După câțiva ani, nu te mai grăbeai. Știai că speranța e curmată de știință, și moartea trece prima dată prin biroul doctorului, apoi pe la pacient. Viața era calculată nu în vise împlinite și dorințe, ci în grame și bătăi pe minut.

În salonul bolnavilor era la fel de întuneric ca în biroul lui. Ridică flaconul la lumina incertă a lămpașului și-i judecă sângele. Se încruntă iar. Bolnavul gemu scurt. Asistenta încercă să-i așeze perna mai bine sub cap dar gestul nu mai avea nicio valoare. Marc știa deja cum se va termina noaptea aceea pentru bolnav. Ceru asistentei să mărească doza de morfină și dădu mâna cu Moartea. El își făcu datoria. Nu plecă imediat. Vizită patul fiecărui bolnav dar nu zăbovi mult. Când ajunse în ușa salonului, se uită spre fereastra udă. Vedeă în ea doar paturi albe, infinite. Plecă.

Când se întoarse în birou se așeză să scrie rapoartele. Nu mai avea rost să încerce să se odihnească. Mai erau trei ore până la schimbul următor.

Trecu o oră până asistenta bătu în ușă. De abia șopti să intre. Femeia crăpă ușa și-l anunță. Verifică ceasul. A mai tăiat două minute cât i-ar lua asistentei să ajungă la biroul lui și notă ora decesului pe raportul pacientului. Îi ceru asistentei să se ocupe de proceduri. El va anunța familia. Se uită din nou la ceas. Orele cinci ale dimineții. Ridică receptorul din furcă. Căută numărul familiei și învărti numerele cu un deget crispat. În mod obișnuit, când telefonul sună prea devreme în zi sau prea târziu în noapte, omul intuiește că e o veste rea. Soția bolnavului nu plânse la telefon. Întrebă doar dacă poate întârzia

două ore, să poată duce copiii la mama ei și apoi să vină. Îl mânca limba să-i spună că mortul nu se grăbește niciunde, dar își potoli intenția și o liniști. O vor aștepta. Lăsa receptorul să cadă înapoi în furcă. Își frecă tâmplele obosit sau sătul și se întoarse la fișele pacienților. Mai trecu o oră și holurile spitalului începură să mugească în pași, saluturi, uși trântite. Acest zgomot îl aduse pe doctorul de schimb. Puțin mai în vârstă ca Marc, deși aproape cu un deceniu, doctorul Werner era tot timpul binedispus. Își făcea datoria, iar când avea timp liber călătorea cu familia. Rareori se implica afectiv în treaba asta de viață și de moarte. Mai că smulse ușa când o deschise:

– Bună dimineața, Marc! Deschizi geamul acela puțin?

Marc se întoarse spre fereastră. Nici nu-și dădu seama că ploaia se opri și câteva raze de soare timide luminau străzile.

– Bună dimineața..., Marc se ridică amortit și deschise fereastra larg. Îi prii aerul curat și proaspăt.

Werner își dadu haina jos și o agăță în cuier în schimbul halatului de doctor.

– Cum ți-a trecut tura?

– Voi lua cartea aceasta acasă. Nu sunt sigur de diagnostic; Marc vorbi așezat în comparație cu tonul strengăresc al lui Werner.

– A cerut familia autopsie?

– Încă nu.

– Uită, atunci.

Marc insistă totuși să ia cartea acasă. Werner se așeză la birou în locul lui. Marc deschise ușa și se uită pe hol după infirmieră. O văzu că se retrage într-o cameră. Marc își împături halatul și luă haina de stofă pe el.

– Te las. Să ai spor!

– Întotdeauna! Werner zâmbi larg și strânse mâna oferită de Marc.

Tânărul doctor ieși din birou. Merse în cameră după infirmieră. Era o doamnă trecută de vârsta mijlocie, dar simpatică și caldă. Marc îi vorbea întotdeauna frumos.

– Doamna Genia, dacă aveți timp azi... sau mâine.

Femeia zâmbi deîndată ce-l văzu. Îi luă halatul din mână și bătu degetele de brațul lui:

– Stați liniștit, domnule doctor. Până vă găsiți o consoartă, mă asigur eu că aveți uniforma curată.

– Să trăiești mulți, mulți ani, atunci, doamnă Genia.

Zâmbiră amândoi cu un aer melancolic și apoi Marc plecă.

Luă alt drum spre casă. Trecu prin parcul din oraș și se așeză pe o bancă. Nu găseai oameni în parc atât de timpuriu, cei mai mulți erau trecători. Lăsa soarele să-l încălzească puțin și inspiră adânc. Așeză cartea lângă el și închise ochii. Soarele încălzea puternic deși încă domnea un aer rece lăsat ca o amintire dulce de către ploaia de azi-noapte. Întu-nericul adânc ce de obicei îl învăluia când închidea ochii deveni acum un apus nemărginit. Simțea că adoarme, îmbătat de finețea momentului.

Își deschise ochii brusc. Îl durea capul. Se ridică de pe bancă și porni hotărât. Se întoarse repede după cartea uitată pe bancă și se grăbi spre casă.

Își închiriasse un apartament simplu, la ultimul etaj. Se asigură ca nimeni să nu stea deasupra lui ca să-și poată dormi orele după nopțile de gardă, să urce trei-patru etaje ca să facă mișcare și să aibă cât mai puțin dialog cu vecinii. Cu toate încercările

sale, tot timpul când dădea să urce scările, proprietăreasa apărea în holul clădirii cu un aer învechit; își punea o mână-n șold și zâmbea:

– Bună dimineața, domnule doctor!

– Bună dimineața... încerca el pe un ton cât mai politicos, totuși, expeditiv.

– Voiam să vă întreb... m-a luat de ieri un junghi sub coaste, nicicum nu mă pot așeza.

Tot timpul proprietăreasa avea alt deranj fizic și se cerea consultată. Era o femeie abia trecută de vârsta mijlocie, cu o fetișcană mai vagaboandă din fire, cu un bărbat ce întârzia să apară și cu un interes vulgar pentru viața personală a chiriașilor. O manie de control.

– Așezați-vă mai cu grijă. El îi recomanda întotdeauna un tratament mediocre și se grăbea să urce scările.

Spirala de trepte era mărginită de o balustradă subțire de fier, cu ornamente înflorate, menită să fie, în fapt, un teatru sau un hotel bavarez. Tavanul holului era pictat într-un tablou venețian în culori disipate. Marc se potriveau de minune în acea poveste. Se îmbrăca mereu îngrijit. În sezonul de tranziție purta un balon lung, albastru-închis, avea spatele drept în ciuda oboselii și nicidecum trăsăturile unui doctor tânăr cu speranțe îngropate. Își ducea misiunea de vindecător cu mândrie și înțelepciune. Părul lui șaten-închis, aluneca în nuanțe de negru pe ici-colo și acoperea fruntea cât să-i accentueze bărbia masculină, dar să nu-i deranjeze privirea ageră, de un indigo întunecat.

Scăpă de vorbele proprietăresei dar nu și de privirile ei. Abia când ajunsese la următorul etaj simți că arsura din ochii ei îi părăsi spatele. Ajuns la ușa apartamentului nu mai simțea oboseala sfântă din

parc ci extenuarea cruntă la care doar oamenii te pot duce. Închise ușa, inspiră mirosul casei lui și zâmbi. Azvârli cartea pe noptieră. Peste câteva minute se azvârli și pe el pe pat.

Era ceață. Simțea o durere usturătoare în piept.

Ceasul bătu orele 10 ale dimineții.

Două palme fine se așezară pe spatele lui. Le simți reci și triste.

Doi oameni se certau în stradă.

Femeia îi vorbea. Nu putea să-i dezlege cuvintele.

Încercă să se întoarcă, să o cuprindă în brațe, dar ea dispăru.

Telefonul tremura în furcă în reprize de câte 5 minute. Se trezi înfuriat și merse în hol. Ridică receptorul din furcă.

– Alo, Marc?

– Da...

– Nu vrei să ieșim diseară?

– Te sun mai târziu.

Trânti receptorul în furcă și reveni în cameră. Amețea. Se așeză pe marginea patului și-și fixă privirea pe peretele gălbui din față. Își simțea trupul frânt de oboseală și mintea sa de specialist știa exact ce îi lipsește: odihna. Dar sufletul său voia să se arunce într-o beție care să amuțească mintea și să nu mai perceapă trupul. *Lasă-mă să trăiesc*; își spunea singur. Se ridică din nou gata să ia telefonul și să o anunțe pe fată că se vor întâlni. O sună și o chemă la un café-bar în apropiere de apartamentul lui. Când s-au întâlnit ea i-a sărit de gât, o fericire sinceră. Îi lipsea cochetăria. Dacă îl iubea, îl iubea, dacă nu, îl înjura. Era simplu cu ea.

– Arăți extrem de obosit; spuse Ada cu un zâmbet ștrengăresc.

– Sunt obosit. Marc o luă de după umeri și o conduse în café-bar.

Ada își trase scaunul singură și îl fugări pe Marc pe celălalt, nerăbdătoare să povestească.

– Ceva boli interesante? Îl întrebă amuzată.

Marc oftă lung.

– Suferința unora, văd, e o glumă pentru tine. Chiar nu e deloc plăcut să-i vezi cum se sfârșesc.

– Of, Marc, ești prea serios. Face parte din viață, nu?

Marc comandă o răcoritoare cu un aer grăbit, deranjat de je-m'en ficheismul Adei. Ea a fost servită cu o bere.

– Ascultă, am un amic, student la medicină. E comic rău! Are niște cazuri tare amuzante. O bătrânică, zilele trecute - -

– Ada, hai totuși să povestim despre altceva. Zi-ceai că mergi la un club nou?

Pentru o secundă Ada se arată jignită dar își reveni repede.

– Oo, da. Sunt o gașcă de fete, prezintă tot felul de recenzii. Majoritatea sunt anoste, dar mai trece timpul. Ies săptămâna viitoare cu ele, poate vii și tu?

– Poate.

– Ce mai e nou cu tine? Mâine va fi cald. Nu vrei să mergem la un picnic?

– Mâine... s-ar putea să fiu chemat la spital. Aș sta pe lângă casă. Avem niște cazuri mai dificile.

– Auzi, nu te plictisește să stai după fundul unor bolnavi? Ada își scufundă obrazul în palmă.

– Nu stau. Încerc să-i vindec.

– Mda... bine. Nu te supără dacă ies mâine cu alți prieteni, nu?

Marc zâmbi.

– De ce m-ar supăra? Ești simpatică, Ada, dar ești o fată liberă.

– Tu nu vezi că aș vrea să ies doar cu tine? Ada se bosumflă.

Marc oftă adânc. Se uită prin local, apoi se apropie de masă.

– Vreau să plec din oraș. Nu am nevoie de motive să rămân în locuri unde nu sunt sigur că vreau să rămân. Îmi ești o prietenă dragă, hai să nu ne supărăm unul pe altul.

– Ești egoist, Marc. Ne cunoaștem din copilărie, ai fost mereu atent la altceva. Nu privești în jur, de loc.

– Gata, te-ai supărat.

Ada se fâțâi puțin în scaun apoi oftă.

– Umblă unul după mine. Îl cheamă Sigmar. Nu e special, deloc, dar mă place mult.

– Ai nevoie de un bărbat hotărât, Marc afirmă cu încredere.

– Să nu-mi porți pică, Marc.

– Nicidecum. Mai ieșim săptămâna viitoare. Poate mergem la un film.

– Ar fi distractiv. Mergem?

– Da.

Ada se ridică. Marc merse la bar și plăti consumația apoi o conduse pe fată afară.

– Te conduc. Avea chef să-și așeze puțin gândurile. Amiaza se lăsă cu un aer răcoritor.

Ada îi zâmbi și îl luă de braț.

– Să știi că te-ai schimbat puțin.

– Serios? Cum așa?

– Parcă nu-ți găsești locul, Marc. Erai cu noi, mulțumit așa cum erau lucrurile.

– Hm. Mustăci cu neplăcere, dar nu zise nimic. El se simți mereu nestatornic, oare reuși să se prefacă atâta amar de vreme și acum ieșea totul la iveală? Sau se minți singur?

– Poate ar trebui să te îndrăgostești. Cunosoc un băiat, era tare prăpădit, după ce s-a îndrăgostit, e

ca un mieluşel. Are casă, familie, e domesticit bine. Ada a început să râdă cu poftă.

Marc se amuză şi el, dar nu atât de sincer. Asta era, domesticirea. Femeia se îmblânzeşte, bărbatul se domesticeşte. Râse. Când au ajuns la colţul străzii, Marc îi sărută obraji:

– Rămâne pe săptămâna viitoare.

– Te sun! Ada îi zâmbi larg şi apoi se grăbi să treacă strada.

Marc rămase în loc, uitându-se pierdut în josul străzii. După ce s-a dezmeticit din tenebrele propriilor gânduri, s-a întors acasă. Proprietăreasa era iar în holul casei, gata să-l întâmpine:

– Domnule doctor, tot sughit de trei zile. Am auzit că mori dacă sughiţi mult.

Marc se uită zâmbind la ea. Un zâmbet discret era mult mai binevenit decât să-i spună sincer ce crede.

– Prindeţi cu degetele de încheietură, acolo unde simţiţi că vă bate inima. Aţi înţeles?

– Da, şi? Femeia se uită la el ca la o icoană şi-i sorbea vorbele.

– Număraţi bătaile până se opreşte sughiţul. Bine?

Femeia nu-i mai răspunse. Se şi apucă să-şi numere bătaile, strângând bine de încheietură.

Marc urcă scările uşurat. Era sigur că medicina nu avea niciodată să trateze acele neajunsuri ale oamenilor. Şi-a întredeschis fereastra ca aerul dinspre seară să-i pătrundă în cameră şi după ce se schimbă în haine mai comode, luă cartea adusă de la biblioteca spitalului. Un miros de umezeală se ridica dintre pagini. Hârtia era atât de veche încât aveai impresia că a fost topită în ceară. Pe ici, pe colo, erau prezente notiţe scrijelite în grabă de vreun doctor sau novice

la fel de curios ca Marc. Își pierdu răbdarea repede așa că se uită fugitiv la cuprins. După ce găsi temele ce îl interesau pe el, întoarse colțul paginilor să țină de semn și avântă cartea pe noptieră.

Se așază în pat, cu ochii țintă la tavan. Începu să se gândească la Ada. Era o fată simpatică. Drăguță. Era plăcută de oameni. Și îl plăcea pe el. Se felicita că a dezlegat-o și a lăsat-o să-și umple sufletul cu altcineva. Nu-i plăcea să chinuie oamenii, oricâtă satisfacție și umplere de sine îi oferea jocul acesta. Sufletul lui avea măsură și așa gândea despre toată lumea. Corpul lui se afunda în pături la gândul că mâine avea timp să lânzezească. Era o desfătare. Adormi ca mintea să-i conserve acea stare de bine.

Pe neștiute, un sunet repetitiv, mut la început apoi din ce în ce mai puternic. Un sunet ca o prevestire, recunoscut de toți oamenii. E de rău augur să-l auzi dimineața, e și mai rău să-l auzi noaptea. Înainte ca mintea să-i recunoască primejdia, trupul îl aruncă jos din pat și mâna îi smulse receptorul din furcă.

– Domn doctor, haideți repede la spital.

Abia se dezmetici când la celălalt capăt de linie se auzi un alt sunet dureros pentru oameni – tăcerea. Îl cuprinse o stare de revoltă. Mai avea o zi liberă. Un repaus pe care atât sufletul cât și trupul său îl doreau. Universul său mic era tulburat acum de universul altui om. Nervos, se spală pe față, apoi la contactul cu apa rece, îl încercă alt sentiment – o anxietate de necunoscut și mintea-i începu să țese scenarii aberante. În mai puțin de zece minute era afară, grăbind pasul spre spital.

Când pași în spital, o stare de dezamăgire îi coloră expresia feței. La câtă adrenalină strânse, iar acum să găsească spitalul în liniște, infirmierele

salutându-l în același ton și pe colegul său în birou, aplecat asupra unui dosar, era profund dezamăgit.

– Deci?

– Marc! Werner se ridică cu un zâmbet și îi făcu semn să se apropie. Azi-noapte am primit un pacient-problemă. Niciun spital nu i-a găsit problema, omul e perfect sănătos, dar moare.

Marc oftă enervat.

– Cel mai probabil o boală, în faza incipientă care progresează foarte repede.

– Cancer, m-am gândit și eu. Aveai ceva planuit azi? Werner îl luă de după umeri împăciuitor.

Marc își frecă spatele gâtului:

– Să nu vin la muncă...

– Ești amuzant. Hai să-l vedem împreună!

Marc răsuflă greu și schimbă sacoul cu halatul de doctor. Pacientul-problemă era un bărbat trecut de curând de vârsta mijlocie. Ușor încăruntit peste firele ce odată au fost de un brun domol. Obrajii îi erau trași, ochii verzui și umezi, mereu pierduți în altă lume. Răsufla încet, foarte încet. Când Marc se apropie de pat, bărbatul își deschise ochii dar nu se uită la el.

– Bună ziua.

– Mm; bărbatul murmură stins, fugind scurt cu ochii peste chipul lui Marc.

Marc îi luă fișa de la picioarele patului și verifică cifrele din analize. Werner zâmbi bărbatului:

– Cum vă simțiți azi?

– Nu știu...

Marc se uită la Werner apoi la pacient. Werner dădu din umeri.

– Aveți vreo durere? Marc îl întrebă pe pacient. Din josul patului reuși să întâlnească privirea ștearsă a bărbatului.

- Mă simt obosit; bolborosi pacientul.
- De cât timp aveți această stare?
- Of... de mulți ani...; amintindu-și ceva, chipul bărbatului se schimonosi cu durere.

Marc mai verifică odată analizele apoi îi făcu semn lui Werner să iasă cu el din salon. Pacientul-problemă era ținut într-un salon separat de restul bolnavilor, preventiv. Marc apropie ușa de la salon și apoi șopti:

- Omul ăsta nu are nicio boală fizică. E suferind de distimie. Ar trebui internat într-un spital de boli mintale sau să stea de povești cu un preot. Marc era revoltat că un astfel de caz îi distruse ziua liberă.

Werner îl luă de braț cu binișorul și-l conduse mai departe:

- A fost, a fost peste tot. Nu are familie sau măcar nu am găsit noi pe nimeni, îl poartă un prieten care vine, stă lângă el în tăcere zece minute și apoi pleacă. Se opri apoi și se uită cu uimire amuzată către Marc. Și să-mi zici tu mie de preoți, Marc? Te înțeleg, ești supărat.

- Bărbatul ăsta nu are nicio problemă medicală, Andrea.

Werner își plimbă degetele prin păr.

- Nu știu nici eu. Oi fi prea obosit, de aceea te-am chemat. Nu-i văd omului nicio problemă medicală.

- Înțeleg. Te schimb eu și-mi faci tura mai scurtă altădată. O să încerc să-i dau de cap.

- Mulțumesc. Ești un prieten bun! Werner îl bătu pe umăr și merseră împreună în birou.

Marc se așeză în spatele mesei cu dosarul de analize sub ochi. Werner plecă în tăcere. După un sfert de oră, Marc chemă infirmieră. O rugă să mute pacientul înapoi în salonul comun. Dacă omul avea ceva contagios, va prinde simptomele apărute proaspăt la

ceilalți pacienți. Dacă nu, ei bine, măcar află că nu e contagios. Hârțogăraia lăsată de Werner îl mai ținu ocupat câteva sferturi de oră. Vizitele medicale încă ceva jumătăți de oră. Pe când ajunsese să mănânce un sandviș, o parte bună din norma zilnică se prăpădi deja. Se întoarse spre seară în salonul comun. Pacientul-problemă părea și mai bolnav. Era căzut într-un somn de veghe, sprâncenele încruntate și obrajii trași. Marc se plimbă împreună cu asistenta printre paturile celorlalți pacienți. Un tânăr cu ligamentele fracturate mai avea două zile de spitalizare, deci era destul de nerăbdător. O bătrânică venită pentru analize de rutină, zâmbea afectiv, bucuroasă că cineva caută de ea. O femeie cu anemie stătea cu minte și-și lua vitaminele. După glume și politețuri cu ceilalți pacienți, Marc reveni lângă patul enigmaticului bolnav. Îi reciti fișa. Numele lui era Victor. Rebreun Victor. Vârsta 53. Constituție athletică. Diagnostic. Nimic.

Marc se așeză pe marginea patului alăturat, liber. Privea chipul bărbatului prins într-un somn măcinat. Bătrânica se ridică pe coate și vorbi:

– Domnule doctor... acela este om bolnav cu suflul. Numai Dumnezeu îl vindecă.

Marc se uită în spate peste umăr și zâmbi bătrânei:

– Să-l vindece atunci. Se uită din nou la Victor.

– Păcat. Păcat. Îl ia la El așa tânăr. Mai bine mă ia pe mine, că sunt bătrână și mi-am trăit viața. Vai, vai, cum se duc tinerii. Profetic, bătrâna își împreună mâinile în rugăciune și se întinse pe pernă.

Marc o privi îngândurat, dar și cu o tresărire de furie. Renunță să o privească atunci când buzele bătrânei începură să freamăte cu rugăciuni șoptite. Se ridică și veni mai aproape de bărbat. Îi luă mâna cu

grijă și îi verifică pulsul. Se auzea slăbit. Nici nu era sigur că îi auzea pulsul sau și-l imagina. Decise să îi mai ia sânge pentru analize. Ceru asistentei ca din jumătate în jumătate de oră să ia sânge pacientului. Bărbatul se trezi, dar nu schiță nimic. Se uita în tavan în timp ce sângele de roșu aprins se strecura din venă în seringă, parcă se grăbea să-i părăsească trupul. Marc încercă să-i vorbească:

– Cum vă simțiți?

Ochii pacientului se schimbă în întrebători. Se întreba pe sine.

– Bine.

– Vă doare ceva?

Victor căuta iar un răspuns în mintea sa.

– Nu... toate. Tot.

Marc se încruntă. Se așeză iar pe marginea patului de alături și se lăsă spre bărbat.

– Nu aveți nimic. Sunteți sănătos tun. Vă las să plecați acasă.

Pacientul nu răspunse. Se uita tot în tavan.

– Aveți pe cineva acolo?

– Nu. Victor se uită la Marc pentru câteva secunde, apoi se întoarce.

Marc se ridică și făcu doi-trei pași în jurul patului. Asistenta plecă.

– Aveți un prieten.

– Da, dragul de Geo.

– Nu vă poate ține companie acasă?

– Are viața lui. Nu am nevoie de dădacă, domnule doctor.

Pentru prima dată, Marc observă o schimbare de tonalitate în vocea pacientului.

– De ce ai nevoie, omule, atunci? Marc se agită puțin.

– O nouă viață, să nu cunosc aceeași oameni, să

nu trăiesc aceleași clipe. O nouă viață, fără nimic din lumea asta, doctore.

Marc îl privi adânc.

– Ai distimie cronică. Terapie, aer liber, activități care îți aduc bucurie. Atât. Te pun eu în legătură cu un psihiatru bun; Marc recită.

Victor se uită lung la el. Apoi zâmbi șters și-și luă privirea din ochii reci ai doctorului:

– Nu trebuie să mă vindec. Trebuie doar să aștept.

– Ce aștepti?

– Să se sfârșească timpul.

Marc trase aer adânc în piept. Îi spuse bărbatului că se va întoarce spre dimineață și părăsi salonul. Era convins că în loc de vitamine ar trebui să pună în perfuzie adrenalină și alcool. Era deranjat că unii oameni, sănătoși tun, moțâie în viață. Doar că el nu reușea să înțeleagă cum unora e trupul frânt, altora e sufletul sfărmat.

Unele zile treceau greu, altele tunau pe nesimțitelea. De ceva vreme, Marc simțea că timpul se contractă și îi prelungește agonia. Bolnavul acela îl tulbura. Venea la spital cu emoție, deja aștepta să-l reîntâlnească pe Victor, dar după ce petrecea câteva minute cu el, devenea un om amăgit, morocănos. Evita compania oamenilor, prefera să stea în liniște, singur și să se gândească. Doar să respire și să gândească. Totuși, structura sa ființială nu era construită așa. Avusese cândva poftă de viață, îl amuza să întrețină tot felul de jocuri cu oamenii și uite acum, era înnebunit de un bolnav fără urmă de boală. Era mai prezent în viața singurului om care nu avea nevoie de el, și lipsea cu precădere din viața celor care nutreau compania lui. Uneori simțea o zvâcnire a sufletului și ieșea din casă. Se întâlnea cu câte un